Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Scharling, Carl Henrik

Titel: BREV TIL: Scharling, Carl Emil FRA: Scharling, Carl Henrik (1860-11-17)

Citation: Scharling, Carl Henrik: ”BREV TIL: Scharling, Carl Emil FRA: Scharling, Carl Henrik (1860-11-17)”, i *Theolog eller Digter - Ungdomserindringer og breve*, NYT NORDISK FORLAG, s. 130. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002063487-000-shoot-L00206348700000011.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Theolog eller Digter - Ungdomserindringer og breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Athen, d. 17. Nov. 1860.

Kjære Fader!

Da Du i et Brev fra Louise beder mig ikke at reise til Syrien, før jeg har hørt Din Mening desangaaende, saa kan jeg kortelig svare Dig med det gamle Vers, at

Wer in Canaans Land will stehn,
Muss erst durch Ægyptens Wüste gehn.

Vor Rejse til Syrien vil gaae over Ægypten, hvor der aldeles ingen Fare er paa Færde — og først her ville vi kunne indhente de nødvendige Efterretninger om, hvorvidt det er muligt at komme til Jerusalem. Vi blive imidlertid endnu fem eller seks Uger her i Athen. Her mener iøvrigt Folk, at der intet er i Veien for at reise til Jerusalem, og hvorledes Rygterne voxe paa Veien, har jeg jo det bedste Exempel paa med dette atheniensiske Oprør, som jeg har haft megen Besvær med at faae Noget at vide om. Ogsaa om Constantinopel hedder det jo, at det skulde være farligt at besøge: ikke desmindre taler jeg oftere med tydske Rejsende, som komme directe derfra og forsikre mig, at de have ikke sporet det Mindste til Muselmændenes Fanatisme. Skulde det derfor ikke lykkes os at komme til Jerusalem, da have vi i hvert Fald i Sinde at reise til Constantinopel.

Vi have da nu endelig faaet en græsk Lærer og ere begyndte paa det Nygræske for Alvor. s. 131Denne benytter den Ollendorfske Methode, og jeg er nu nysgerrig for at see, hvorvidt man kan komme med denne, ifølge hvilken man kun begynder med et lidet Antal Ord, som atter og atter maa repeteres, og først efterhaanden optages et større Gloseforraad — det er jo i Grunden den Maade, hvorpaa Børn lære at tale, og forsaavidt synes den mig at være ganske praktisk. Vor Lærer er meget consequent, den første Time maatte vi sidde hele Tiden og declinere ó, ή, τό, uagtet jeg forsikrede ham, at det havde jeg lært for ti Aar siden — men det ligger nu een Gang i Methoden at begynde med Artiklen, hvad enten man kan den eller ikke. Schmidt sad som sædvanlig med stor Taalmodighed og decimerede og følte sig særdeles opbygget derved. Vi have een Time hver Dag (fra 2—3).

Jeg har haft overordentlig Glæde af at studere Fichtes Moral. Kan jeg end langtfra billige Præmisserne, saa er det dog en sand Glæde at studere et fast bygget System igennem, navnlig i Moralen, hvor Fristelsen er saa grumme stor til et løst Ræsonnement paa Maa og Faa og en endeløs Bredde og Selvbehagelighed ved sin egen Tale. Hos Fichte er dette ikke Tilfældet, og den mandige Aand, der gaar gennem Systemet, virker forfriskende som en kraftig Nordenvind. Nu begynder jeg ogsaa saa smaat at bygge mit eget Moralsystem op: Steen og Bjælker ligge hist og her, men endnu er der ikke udtalt noget skabende »Bliv« derover. Det er forøvrigt ogsaa eet af mine mange »pia desideria«, at s. 132det engang i en modnere Alder maatte forundes mig at fuldføre en saadan Bygning, et ægte videnskabeligt Værk, men om jeg muligvis atter her overvurderer mine egne Kræfter, det maa Vorherre vide. Dog det er som sagt et pium desiderium, der angaaer en fjern Fremtid, for Tiden har jeg saa meget at rydde op i — og saameget at tage vare paa, at jeg undertiden hverken veed ud eller ind. Og i min Utaalmodighed synes jeg ofte, at den ene Dag løber som den anden, uden at jeg faaer noget gjort. Men jeg haaber til Gud, at min gode Engel er med mig og fører mig paa den rette Vej — bl. a. til Jerusalem. Jeg skal nu tage fat paa Dommernes Bog og Davids Historie dels for ikke at glemme det Hebraiske, dels for at forberede mig til Opholdet i Jerusalem, som jeg endnu ikke har opgivet Haabet om.

Vi have i denne Tid været meget sammen med en dansk Billedhugger Herzog, der er ankommen hertil fra Rom og opholder sig her en 14 Dages Tid. Vi have været dygtigt om med ham paa Akropolis, i Theseustemplet o. s. v., og han har aabnet vort Øje for meget, som vi hidtil ikke havde lagt Mærke til.

I klage meget over min Skrifts Utydelighed: for en stor Del grunder dette sig i det jammerlige Blæk, som man faaer her — en sand Grød, som Schmidt spæder snart med Kaffe og snart med Vand, uden at det derfor bliver stort bedre.

Tak for den Overbærenhed, Du viser mod s. 133mine Breve, der ere temmelig lakoniske, for ikke at sige afjaskede — men som Du ikke desmindre med din sædvanlige Kjærlighed lønner med lange og udførlige Epistler, der da ogsaa blive læste saa hyppigt af mig, at jeg tilsidst næsten kan dem udenad.

Gud velsigne Dig og Eder Alle!

Din Dig elskende Søn

Henrik.